

ALEX FERGUSON

MIJN AUTOBIOGRAFIE

VOORWOORD DOOR EDWIN VAN DER SAR

Alex Ferguson

Mijn autobiografie

Vertaald door Jolanda te Lindert,
Hanneke Majoor en Erik de Vries

KOSMOS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Van de pers kreeg ik bij mijn afscheid een taart met een haardroger erop. Ik kon in persconferenties fel uit de hoek komen, maar er werd ook gelachen.

Mijn opvolger, maar dat wist ik op dat moment nog niet. David Moyes in februari 2013 met Everton bij ons op bezoek.

De kers op de taart. Met een hat-trick stelde Van Persie tegen Aston Villa onze titel veilig in het seizoen 2012-2013. Robin was een geweldige aanwinst.

Inhoud

Voorwoord door Edwin van der Sar	9
Inleiding	11
De grasmat op, toen en nu	15
1. Bespiegelingen	17
2. Glasgow	27
3. Toch niet met pensioen	42
4. Een frisse start	55
5. Beckham	66
6. Rio	76
7. Magere jaren	86
8. Ronaldo	102
9. Keane	113
10. Interesses buiten het voetbal	125
11. Van Nistelrooy	137
12. Mourinho – de ‘speciale’ rivaal	145
13. Concurreren met Wenger	157
14. The Class of ’92	167
15. Liverpool – een mooie traditie	177
16. Een wereld van talent	191
17. Een avond in Moskou	208
18. Psychologie	215
19. Barcelona (2009-2011) – klein is klasse	222
20. De media	233
21. De negentiende van United	244
22. Man City – kampioen	253

23. Gezin	267
24. Rooney	272
25. Het laatste seizoen	282
Dankwoord	295
Carrière	297
Register	340

Moskou, de thuisstad van Roman Abramovich, vormde het decor van onze winst tegen Chelsea in de Champions League in 2008. Hier scoort Ryan Giggs in de penaltyserie.

Mijn statistieken in wedstrijden waarin penalty's de beslissing moesten brengen, waren niet goed. Toen Edwin van der Sar de penalty van Anelka had gekeerd, kon ik aanvankelijk niet geloven dat we hadden gewonnen.

Inleiding

Enkele jaren geleden nam ik me voor dit boek te schrijven en begon ik in de weinige vrije tijd die mijn werk me toeliet aantekeningen te maken. Ik wilde een verhaal schrijven dat mensen binnen en buiten de voetbalwereld interessant zouden vinden.

Mijn besluit om met pensioen te gaan was weliswaar een verrassing voor de insiders, maar in gedachten was ik al jaren bezig met dit boek. Het is een aanvulling op *Managing My Life*, mijn eerdere boek. En ook al schrijf ik in dit boek kort over mijn jeugd in Glasgow en over de vrienden voor het leven die ik in Aberdeen heb gemaakt, toch gaat het vooral over mijn magische tijd bij Manchester. Omdat ik zelf een enthousiast lezer ben, wilde ik heel graag een boek schrijven dat iets vertelt over de mysteries die verband houden met mijn werk.

Tijdens mijn voetballevens is er natuurlijk sprake geweest van slechte tijden, nederlagen en teleurstellingen. In mijn begintijd bij Aberdeen en in de eerste jaren bij Manchester United besloot ik dat ik mijn spelers eerst vertrouwen moest schenken en loyaal moest zijn aan hen, voordat ik van hen hetzelfde kon verwachten. Dat is de basis voor de verbondenheid waar goede prestaties van afhankelijk zijn. Hierbij had ik veel baat bij mijn vermogen om te observeren – sommige mensen komen een kamer binnen en zien niets, maar gebruik je ogen, alles is zichtbaar! – en deze vaardigheid heb ik gebruikt om de trainingsgewoontes, stemmingen en gedragspatronen van spelers te beoordelen.

Natuurlijk zal ik het gedoe in de kleedkamer missen en mijn tegenstanders in het management: al die fantastische mensen van de oude stempel die een belangrijke rol speelden toen ik in 1986 bij United

kwam. Ron Atkinson liet geen enkele verbittering blijken toen hij de club verliet en had niets dan lof voor ons. Jim Smith is een fantastische man en een goede vriend; hij is zo gastvrij dat je de hele nacht zou opblijven als je niet oppast. Als ik na een bezoek aan hem thuiskwam, zat mijn overhemd onder de sigarenas.

Big John Sillett, de manager van Coventry City, was ook zo'n geweldige makker, en wijlen John Layall zal ik nooit vergeten; hij heeft me de eerste jaren begeleid en had altijd alle tijd voor me. Bobby Robson ontmoette ik in 1981, toen Aberdeen de UEFA Cup voor de neus van zijn Ipswich wegkaapte. Toen kwam Bobby onze kleedkamer binnen en gaf iedere speler een hand, echte klasse. Ik zal zijn vriendschap nooit vergeten en mis hem nog altijd.

Er waren nog meer mensen van de oude stempel die zich konden handhaven, en die je wel móést bewonderen om hun instelling. Als ik naar een wedstrijd van het tweede elftal ging, waren John Rudge en Lennie Lawrence er ook altijd, net als een van de grote persoonlijkheden binnen het voetbal wiens Oldham-teams een ongelofelijke frisheid lieten zien: Big Joe Royle. Oldham heeft ons een paar keer behoorlijk bang gemaakt. Ja, dat alles zal ik missen. Harry Redknapp en Tony Pulis zijn ook geweldige mensen van mijn generatie, en Sam Allardyce is een goede vriend geworden.

Gelukkelijk had ik bij United een fantastische, loyale staf. Sommige medewerkers hebben meer dan twintig jaar voor me gewerkt: mijn PA, Lyn Laffin, is na mijn pensionering bij me gebleven en is nog steeds mijn PA, in mijn nieuwe kantoor; Les Kershaw; Dave Bushell; Tony Whelan; en Paul McGuinness. Kath Phipps van de receptie, die ook mijn *after-match lounge* op Old Trafford organiseerde, heeft meer dan veertig jaar voor United gewerkt. Jim Ryan, die nu met pensioen is; mijn broer Martin, die zeventien jaar het bijzonder lastige scoutwerk in het buitenland heeft gedaan; en Brian McClair.

Norman Davies: wat een man. Een trouwe vriend die een paar jaar geleden is overleden. Zijn vervanger als *kit man*, degene die de kleding verzorgde, Albert Morgan, is ook een fantastische man die altijd loyaal is gebleven. Onze arts, Steve McNally, onze fysiotherapeut Rob Swire en zijn mensen, Tony Strudwick en zijn energieke groep sportwetenschappers, onze vrouwen die de was verzorgden, al het keukenperso-

INLEIDING

neel; het algemeen kantoor van John Alexander, Anne Wylie en alle meiden. Jim Lawlor en zijn scouts. Eric Steele, de keeperstrainer. Simon Wells en Steve Brown van het videoanalyse-team. Onze veldonderhoudsploeg, onder leiding van Joe Pemberton en Tony Sinclair. Ons onderhoudsteam, met Stuart, Graham en Tony: allemaal hardwerkende mannen. Ik ben er misschien een paar vergeten, maar ik ben ervan overtuigd dat ze weten dat ik respect voor hen had.

In de loop der jaren heb ik veel steun gehad aan assistenten en coaches. Archie Knox, in mijn begintijd een echte bondgenoot, Brian Kidd, Nobby Stiles, Eric Harrison, een briljante jeugdtrainer. Steve McClaren, een bijzonder innovatieve en energieke coach. Carlos Queiroz en René Meulenstein – twee geweldige veldtrainers – en mijn assistent-manager, Mick Phelan, een erg slimme, opmerkelijke, echte voetbalman.

De basis van mijn lange loopbaan ligt bij Bobby Charlton en Martin Edwards. Hun grootste geschenk aan mij was dat ze me de tijd hebben gegund een voetbalclub op te bouwen in plaats van alleen een voetbal elftal. In het laatste decennium heb ik een prachtige band opgebouwd met David Gill.

Er is heel veel waar ik in dit boek over moest schrijven. Ik hoop dat u het leuk vindt om samen met mij herinneringen op te halen.

De grasmat op, toen en nu

Bijna drie decennia geleden liep ik door de tunnel de grasmat op voor mijn eerste thuiswedstrijd; ik was nerveus en voelde dat alle ogen op me waren gericht. Ik had naar het Stretford End gezwaaid, in die tijd de grootste staantribune, en was op de middenstip voorgesteld als de nieuwe manager van Manchester United. Nu liep ik diezelfde grasmat op, vol vertrouwen, om afscheid te nemen.

De controle die ik over Manchester United had, was een voorrecht dat maar weinig managers is gegund. Maar hoe overtuigd ik ook was van mijn eigen kunnen toen ik in het najaar van 1986 de overstap naar het zuiden maakte, toch kon ik natuurlijk niet weten dat het allemaal zo goed zou uitpakken.

Na het afscheid in mei 2013 dacht ik vooral aan een van de belangrijkste ogenblikken: het winnen van de FA Cup na het gelijkspel in de derde ronde tegen Nottingham Forest in januari 1990. Tijdens deze wedstrijd, toen mijn baan op het spel leek te staan, was het aan een doelpunt van Mark Robins te danken dat we de finale bereikten. We hadden een hele maand geen enkele wedstrijd gewonnen, en dat had mijn zelfvertrouwen een behoorlijke knauw gegeven.

Als we bijna vier jaar na mijn komst de FA Cup niet hadden gewonnen, zou men grote vraagtekens hebben gezet bij mijn vermogen de club te leiden. We zullen nooit weten of ik dan ontslagen zou zijn, want die beslissing heeft het bestuur nooit hoeven nemen. Maar zonder die overwinning op Wembley zou het publiek grotendeels zijn weggebleven en zou de club zijn afgeleden.

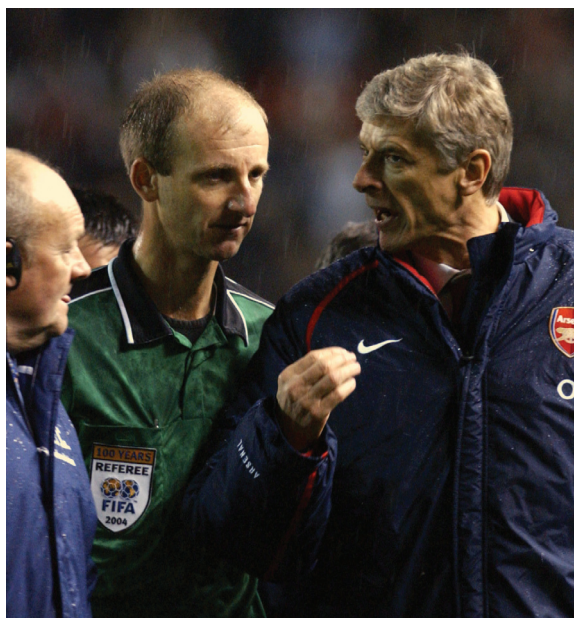
Bobby Charlton zou er tegen zijn geweest om mij te ontslaan. Hij

wist wat ik allemaal deed, welke basis we legden in de jeugdopleiding, de energie die ik erin stak, alle tijd die ik bezig was om het voetbal te hervormen; voorzitter Martin Edwards wist dat ook. Het zegt veel over deze twee mannen dat zij de moed hadden om me in die sombere tijden te blijven steunen. Martin heeft vast en zeker heel veel boze brieven ontvangen waarin men eiste dat ik werd ontslagen.

Doordat we in 1990 de FA Cup wonnen, kregen we wat meer lucht en dat versterkte mijn gevoel dat dit een fantastische club was waarmee ik bekercups zou kunnen winnen. Het winnen van de FA Cup op Wembley was het begin van de goede tijd. Maar de ochtend na onze zege schreef een krant: 'Oké, je hebt bewezen dat je de FA Cup kunt winnen, ga nu maar terug naar Schotland.' Dat ben ik nooit vergeten.

Rivalen tot het bittere einde. Hoewel Arsène Wenger en ik de nodige aanvaringen hebben gehad, was er meer dat ons bond dan ons uit elkaar dreef.

Een furieuze Arsène nadat we in oktober 2004 een einde hadden gemaakt aan Arsenal's reeks van 49 ongeslagen wedstrijden.

Ruud van Nistelrooy opende de score in de wedstrijd die zou verhinderen dat Arsenal er vijftig op rij ongeslagen zou blijven. Een explosieve dag.

I

Bespiegelingen

Als ik een uitslag nodig zou hebben om samen te vatten waar het bij Manchester United om draaide, dan werd het die van mijn allerlaatste wedstrijd, nummer vijftienhonderd. West Bromwich Albion-Manchester United: 5-5. Idioot. Geweldig. Onderhoudend. Waanzinnig.

Als je van plan was naar Manchester United te kijken, dan wilde je doelpunten zien, en drama; dan werd je hart op de proef gesteld. Ik mag niet klagen, ook al gaven we al binnen negen minuten een 5-2-voorsprong op West Bromwich weg. Ik deed nog wel alsof ik ervan baalde, maar daar keken de spelers dwars doorheen. Ik heb tegen hen gezegd: 'Bedankt, jongens. Jullie hebben me een fantastisch afscheid gegeven!'

David Moyes was al genoemd als mijn opvolger en toen we na de wedstrijd in de kleedkamer zaten, zei Ryan Giggs plagend: 'David Moyes heeft net ontslag genomen.'

Ondanks onze defensieve foutjes die dag kon ik deze geweldige groep spelers en de staf trots en opgelucht aan David overdragen. Mijn werk zat erop. Mijn gezin was erbij in de Regis Suite van West Brom en daarna lag mijn nieuwe leven voor me open.

Het was een dag waarvan je alleen maar kunt dromen. West Bromwich had die dag perfect georganiseerd en uitstekend voor me gezorgd. Ze stuurden me de opstellingskaart, ondertekend door de spelers van beide teams. Bijna mijn hele familie was erbij: drie zonen, acht kleinkinderen en een paar goede vrienden. Ik vond het fantastisch dat ze er waren en dat we deze laatste wedstrijd samen konden beleven. Toen ik in West Bromwich uit de bus stapte, nam ik me voor

van elk moment te genieten. Ik was ontspannen, omdat ik wist dat dit het juiste moment was. De avond voor de wedstrijd hadden de spelers laten weten dat ze iets wilden doen om mijn afscheid een feestelijk tintje te geven. Hun mooiste cadeau was een prachtige Rolex uit mijn geboortjaar, 1941, die op 15.03 stond, de minuut waarop ik op 31 december 1941 in Glasgow het levenslicht had gezien. Ze gaven me ook een boek met foto's van mijn tijd bij United, met mijn kleinkinderen en andere familieleden op een uitklapfoto in het midden van het boek. Rio Ferdinand, een horlogegeek, had het belangrijkste cadeau bedacht.

Nadat het boek en het horloge waren overhandigd en iedereen in het vertrek applaudisseerde, zag ik dat bepaalde spelers niet op hun gemak leken. Sommigen wisten niet goed wat ze op dit moment moesten doen, omdat ze mij altijd om zich heen hadden gehad; voor sommigen was dat al twintig jaar. Ik zag een lege blik op hun gezicht die leek te zeggen: wat staat ons nu te wachten? Sommigen hadden nooit een andere manager gekend.

Maar er moest nog één wedstrijd worden gespeeld en ik wilde dat dit goed werd gedaan. Na een halfuur stonden we met 3-0 voor, maar West Bromwich was niet van plan me de winst cadeau te doen. John Sivebaek scoorde het eerste United-doelpunt onder mijn leiding, op 22 november 1986 en het laatste staat op naam van Javier Hernández, op 19 mei 2013. Toen het 5-2 stond, hadden we net zo goed met 20-2 kunnen winnen en bij 5-5 hadden we net zo goed met 20-5 kunnen verliezen. Defensief stelden we niets voor. West Bromwich scoorde drie goals in vijf minuten: een hattrick van Romelu Lukaku.

Ondanks de late doelpuntenregen in ons doel was de sfeer in de kleedkamer opgewekt. Na het eindsignaal bleven we op het veld en zwaaiden naar de aanhangers van United. Giggsy duwde me naar voren en alle spelers hielden zich op de achtergrond. Ik stond alleen voor een heleboel blije gezichten. Onze fans waren de hele tijd aan het zingen, roepen en stampen. Ik had dolgraag met 5-2 gewonnen, maar op een bepaalde manier was 5-5 een passende uitslag voor een laatste wedstrijd. Het was de eerste 5-5 in de geschiedenis van de Premier League en de eerste in mijn carrière: een laatste stukje geschiedenis in mijn laatste negentig minuten.

ALEX FERGUSON

Alex Ferguson – Mijn autobiografie is het inspirerende verhaal van de man die algemeen wordt beschouwd als de succesvolste manager in de geschiedenis van het Britse voetbal.

Manchester United is onder leiding van Sir Alex Ferguson uitgegroeid tot een club van wereldformaat. Opvallend genoeg waren de enige constante factoren gedurende de laatste 27 jaar de manager, de kwaliteit van het team en de verbazingwekkende reeks successen, waaronder het voor de tweede keer winnen van de Champions League in 2008 en de Premier League in 2013.

Het was te danken aan Fergusons visie, doorzettingsvermogen en vaardigheden dat hij fantastische teams kon bouwen en dat er een opleiding werd gecreëerd die spelers als Ryan Giggs, David Beckham en Paul Scholes voortbracht.

In dit boek vertelt Alex Ferguson openhartig over zijn omgang met sterspelers als Eric Cantona, Ruud van Nistelrooy, Cristiano Ronaldo en David Beckham. Met gevoel voor humor beschrijft hij zijn rivaliteit met clubs als Liverpool, Arsenal, Chelsea en Manchester City en andere coaches als Arsène Wenger en José Mourinho.

Hoewel Alex Fergusons leven vrijwel volledig in het teken van voetbal heeft gestaan, heeft hij ook een leven daarbuiten waarin zijn hechte familie, racen, lezen en andere interesses een grote rol spelen.

Met een voorwoord van Edwin van der Sar.

ISBN 978 90 439 1 692 9

9 789043 916929

www.kosmosuitgevers.nl

KOSMOS

NUR 491

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen